

Війна війною, а життя продовжується...

Події 2014 року могли ще відбутися в 2004 році, але політична ситуація в країні тоді не достигла критичного напруження. Політичний театр дій не змінив свого акту на війну. А що є війною? Я згоден з визначенням Клаузевіца, «Війна є провадження політики іншими засобами», адже, як ще тоді описати події в нашій країні... Можливо мої думки комусь здаватимуться помилковими, абстрактними, а декому і зовсім образливими, але це тільки мої міркування які і справді можуть бути помилковими. Я не експерт в області політики чи історії і тому суджу події здебільш на свій розсуд. Я знаю одне – війна зло! Гинуть люди, страждають діти, руйнуються їх долі... Війна нікого не обходить стороною, вона може когось торкнутись здалеку, а комусь змінити усе життя. Це і відбулося зі мною і моєю сім'єю.

Події в країні 2014 року спочатку призвели до втрати роботи, а згодом примусили покинути рідний дім. В той період я працював в місті Донецьку і займався будівництвом, а різке зростання курсу валюти, нестабільне фінансове положення в країні привело до заморожування об'єктів, на яких я працював. Декілька місяців очікував на зміну ситуації в країні на краще, але ставало ще гірше – почалися бойові дії.

11 серпня 2014 року я повернувся на канатний завод в рідному місті Харцизьк, на якому працював раніше, і не встиг відпрацювати і тижня, як мені запропонували разом з дружиною виїхати до міста Одеси для подальшої роботи. Пропозиція була приваблива, оскільки ситуація в місті могла змінитися в будь-який момент, а завод оплачував проїзд до нового місця роботи, гарантував безоплатне проживання та триразове харчування. Тому рішення стосовно зміни місця роботи (з міста Харцизька на місто Одесу) не змусило себе довго чекати. Вже 16 серпня ми з дружиною на автобусі вирушили до міста Одеси. Було дуже важко залишати своїх батьків і покидати рідну домівку, а ще важче усвідомлювати що в разі чого, ти будеш безпомічний і не зможеш допомогти своїм рідним та близьким. Після двох місяців відносно спокійного життя (спокій був лише в побуті, але не в душі) в Одесі, дружину викликали на роботу. І знову розлучення з сім'єю, нові тривоги та іспити. Щоб хоча якось відволіктися від постійних нав'язливих думок про те, що може статися з близькими, я ходив на прогулянки берегом Чорного моря (пансіонат де нас поселили був розташований на березі моря). Іноді це і справді допомагало, а іноді змушувало ще більш поглиблюватися у міркування про подальше життя і життя взагалі. Чомусь на думку спадав вислів Вільяма Шекспіра: «Весь світ театр, а люди в ньому актори». Але мені здається що порою, а може і завжди, ми змушені бути не акторами свого власного театру, а ляльками ляльководів. Бо здається мені події в країні були не зовсім покликом душі народу, а можливо, я повторюся, мої думки помилкові. Доводити я це не стану, хто і з ким почав війну і з чого вона почалась. У кожної людини своє бачення світу і подій у ньому. Мені прикро, чому люди знову дозволили звести їх чолами один до одного, знов поділили країну на два ворожих табори, знову брат іде на брата!

Не відстань до рідного міста наводило смуток, не самотність мене пугала, а лиш одне питання постійно було на думці, розривало і калічило душу: «А якщо...». Якщо в рідному місті відбуватимуться бої, якщо буде обстріл міста, якщо що-небудь трапиться з рідними, якщо... якщо... якщо... Ці питання в прямому сенсі залазять до тебе в голову і нібито кубло змії шепочуть безліч думок від котрих стигне кров в жилах, замирає серце і стогне душа. І навіть зараз важко про це згадувати, а тим паче наводити приклади тих жахливих думок, щоб жодна людина читаючи цю статтю, да і взагалі жодна людина, не уявляла подібних жахів.

Додаткового болю і страху додавал переривистий зв'язок з рідними. По декілька днів не чули голосу рідної мати, і коли врешті зв'язок поновлявся, це був як ковток свіжого повітря, промінь сонця, нібито спливаючи з глибокої чорної безодні, задихаючись, ти нарешті досягаєш поверхні. Но все це квітоньки, бо по суті я був за сотні кілометрів від справжніх боїв де по обидві сторони воюють чийсь чоловіки, сини, отці. Які були їх тривоги і думки, тривоги і думки їх дружин та матерів, важко навіть у вісні уявити. І чому я говорю, що з обох сторін, адже ми всі живі люди, і нехай на чуюсь думку хтось вибрав не ту каїну чи політичну сторону, вони мають право на щасливе життя без жахів які так люб'язно надає ця клята війна.

В Одесі я залишався сам ще декілька тижнів. В нашому місті Харцизьку стало більш менш спокійно, нас було вирішено повернуті до рідного міста і там відновити роботу на підприємстві. І вже 1 листопада потягом сполученням Одеса-Костянтинівка я вирушив до дому. Майже сутки в поїзді і декілька годин автобусом (з Костянтинівки до Харцизька), і я зможу обійняти кохану дружину і своїх батьків. Ідучі з Одеси я купив дружині орхідею яскраво жовтого кольору, щоб подарувати при зустрічі і увесь час в дорозі та тендітна квітка була моїм сонечком, моєю надією на подальше щасливе життя.

Але не все в цьому світі так просто і яскраво, ніби то в голлівудських кінострічках, чи художніх романах де герої обіймаються на березі моря в проміннях заходу сонця, і живуть довго і щасливо, кінець. Ні так не буває. Вже у грудні дружині запропонували вирушити до міста Костянтинівка до подальшої роботи її установи. І так склалися події, що вона не в змозі була відмовитися. І ніхто не міг подумати, що це буде на довго, сподівались на тимчасові зміни. Спочатку кохана мала змогу приїжджати до дому на вихідні, хоча і не на кожні. Але згодом підступна доля вже потрохи забирала в нас і цю змогу. Почали з'являтися прикордонні пости, перетин яких забирив безліч часу і сил, постійні ризькі зміни місць бойових дій робив шлях небезпечним.

В цей період я працював на канатному заводі, котрий ще був українським підприємством. Постійні перебої з постачанням сировини для роботи і не можливість збуту готової продукції в умовах блокади нашого регіону нав'язувало нам умови праці. Бувало на декілька місяців завод зупиняв виробництво. Я проводив час з батьками та друзями, спілкувався з дружиною мережею інтернет, займався хатніми справами. Декілька разів, коли були перерви в роботі, їздив до дружини. Почав навіть звикати і миритися з цією ситуацією, як знов ця доля, любителька обертати колесо фортуни наших життів, піднесла черговий сюрприз. В мого батька почалися проблеми зі здоров'ям. Два рази він опинявся в лікарні з захворюванням серця та легень, а потім почав втрачати зір. І знову проблеми, тривоги і страх майбутнього. Тоді в якійсь мірі все оминулось, стан здоров'я батька потрохи почав змінюватись на краще, почали лікувати його зір, хоча ось тут не було все так яскраво. Але це вже були зміни на краще.

Ми з дружиною почали міркувати, що треба щось змінювати. Роки ідуть і життя триває, треба збільшувати нашу родину. Поодиноке життя з рідкими зустрічами вже тривало тоді майже два роки. Гарно все обміркувавши і зваживши усі за і проти, було прийнято рішення мого переїзду до Костянтинівки.

У вересні 2016 року, зібравши необхідне, я вирушив до дружини. Приїхавши до міста почав шукати роботу. Але не знайшовши роботу за фахом, був змушений піти до центру зайнятості, де перебував майже рік. За цей час змінив декілька різних робіт. Це були соціально-побутові проблеми і долати їх разом було значно легше. А вже у жовтні цього року ми з дружиною дізналися що нарешті станемо батьками!

Ось ще один поворот мого життя в найяскравішу сторону. Бачити як дружина радіє і квітне в очікуванні дитини – дорогого коштує. Бо це майбутня мати! На жаль ми, чоловіки, дуже рідко говоримо про те, як сильно ми кохаємо своїх дружин і матерів, як тремтимо торкаючись загрубілих рук, котрі так бережно нас колихали. Пам'ятаю як раділи батьки цій новині, тату, жартуючи казав: «Що тепер і помирати навіть за рано!» І я, щасливий дурень,

прокидаючись ранком прислухався до стуку серця коханої, в очікуванні других ударів, але вже іншого ритму, тихо радів життю. Доки...

Воскреснім днем, 5 лютого 2017 року задзвонив мій телефон. Дзвонила моя мати, мабуть як завжди запитати як наші справи і як там зростає її майбутній унук, але замість цього я почув плач і два ненависних слова: «Батько помер!» І далі все як пелені... До такої зміни життя я не був готовий, тим паче за тиждень до цього я був в Харцизьку і навіщав своїх батьків і все ж було гаразд. І де шукати цю долю, її кузену смерть, залишитись з ними на одинці, подивитися їм в очі і запитати: «Чому? Чому саме зараз? Ви залишили сина без батька, онука без діда, та й ще не дали змогу діду побачити свого унука»... І хто винний, збіг обставин, злий рок, чи все ж такі війна?

Ось вам і «калейдоскоп», безвинна дитяча іграшка, де один лише маленький здвиг змінює візерунок. Так і наше життя такий самий «калейдоскоп» з нескінченним числом візерунків, а котрий саме тобі дістанеться не може знати ні хто. І хтось, або щось вже багато століть на цій іграшці грає, і можливо навіть не уявляє як його забавка на нас впливає.

Згодом я сам став батьком і радів своїй дитині, все погане нібито зникає і ти знов приходиш в спокій. Але пережиті події, емоції, душевні травми лише ховаються, залишаючись шрамами на твоєму серці, з'їдаючи шматочки твоєї душі, котрих так не вистачає з годом.

У серпні 2017 року в установі дружини потрібен був архівіст, і я вирішив спробувати себе у цій сфері діяльності. Так я почав свою працю в державному архіві Донецької області. Почалась нова праця, знайомство з новим колективом і мій малесенький вклад у розвиток країни. Зараз ще триває війна в нашій країні і подальший розвиток нашого життя поки невизначено. Але будемо сподіватись на краще і додавати до цього свої зусилля.

Доречно буде чи ні, але підводячи підсумки мені чомусь пригадався цей малюнок (далі російською):

І може насправді малюк правий, люди пов'язли в своїй жадібності, ненависті один до одного, прагненні довести іншим, що вони перевершують їх в багатстві і владі, в кінцевому

результаті приводить к війні. Ми забуваємо хоча б інколи здіймати очі до зірок і усвідомлювати які ж ми безпомічні істоти серед нескінченних світів. І якщо ми дійсно прагнемо щасливого життя нашим дітям і наступним покоління, врешті решт потрібно не воювати між собою, а зосередити всі сили в майбутнє людства – стрибок до зірок...

Архівіст 1 категорії,
Відділ фізичного збереження документів і
інформаційно-пошукових систем

А.А. Талалайкін